

РЕШЕНИЕ

№ 7120

гр. София, 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9647** по описа за **2020** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 164980/30.07.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав по НАХД № 11131/2019г. е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-552/20.05.2019г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на Застрахователно дружество [фирма] за две нарушения по чл.641, ал.3 вр. ал.1 от Кодекса за застраховането /КЗ/, на основание чл.647, ал.2 и чл.641, ал.3 вр. ал.1 вр. чл.648, ал.1 КЗ са наложени две административни наказания „имуществена санкция“, всяка в размер на 20 000 лева.

Решението е обжалвано от санкционираното дружество чрез пълномощника му адв.Г., като с доводи за неправилно приложение на закона и допуснати съществени процесуални нарушения се моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него наказателно постановление /НП/. Твърди се, че санкциите са наложени при неспазване на законовата процедура и за нарушение, което не е извършено от дружеството. Оспорва твърдението за съществени разминавания между представените с всяка от справките данни и броя на претенциите. Дружеството било представило поисканата му информация като същата отговаряла на изискванията за съвременност и вярност.

Нарушенията били маловажни по своята същност и не възпрепятствали КФН да оцени адекватно дейността по спазване разпоредбите на КЗ и актовете по неговото прилагане. Наложено наказание не съответствало на целите, заложи в чл.12 ЗАНН, не съответствала на характера и тежестта на нарушението. В съдебно заседание, редовно и своевременно призован, не се представлява.

Ответникът по касационното оспорване, чрез юрк.Г. в съдебно заседание, моли жалбата да бъде оставена без уважение. Счита, че обжалваното решение на СРС е правилно и моли да бъде оставено в сила. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

Със Заповед № 3-354/20.09.2018г. било разпоредено извършването на проверка от КФН и Държавна агенция „Национална сигурност“ относно дейността на санкционираното дружество за периода от 01.01.2018г. до 30.06.2018г. по спазване разпоредбите на КЗ, актовете по неговото прилагане, както и на актовете на Европейската комисия по прилагането на Директива 2009/138ЕО и наличие или липса на обстоятелства, свързани със заплахата за националната сигурност, отнасящи се до опасност за икономическата и финансовата сигурност на държавата.

Във връзка с проверката с Констативен протокол № Р-04-218/26.09.2018г. от дружеството било изискано представянето на справка за всички предявени претенции през периода от 01.01.2018г. до 30.06.2018г., включваща номер на претенция, дата на предявяване, дата на произнасяне, размер на обезщетение, вид застраховка, както и копия на действащите вътрешнонормативни документи на застрахователя /писмени правила, процедури, инструкции, заповеди и др./. ЗД [фирма] представил изисканата му справка на 02.10.2018г., като след извършен преглед на същата, изпълняващият правомощията на заместник-председател, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ при КФН, с писмо изх. № РГ-10-4-118/09.11.2018г. изискал представянето на заверено копие от цялата документация по 65 броя застрахователни претенции, случайно избрани от представената на 02.10.2018г. справка, ведно със заверено копие от цялата документация по тях.

С писмо вх. № РГ-10-4-118/16.11.2018г., ЗД [фирма] представило пред КФН посочените в писмото застрахователни претенции, при преглед на които експерт от КФН установил следното:

Претенция №[ЕИК]/02.01.2018г. била заведена на 02.01.2018г. по застраховка „Автокаска“, по която с доклад от 13.02.2018г. е определено застрахователно обезщетение, изплатено на 17.05.2018г., но в представената от застрахователя справка за всички предявени претенции, претенцията била посочена като ликвидирана в срок чрез произнасяне с отказ на 09.01.2018г., като такова писмо за отказ не било налично.

На 10.01.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] на основание застраховка

„Автокаска“, за която били представени възлагателно писмо за отстраняване на щетите в сервиз „Лазурит сервиз“ от 30.03.2018г., както и възлагателно писмо до автосервиз [фирма] от 08.05.2018г., като същевременно докладът по претенцията бил изготвен на 10.05.2018г. с определено обезщетение в размер на 168.71 лева, но в представената пред КФН справка за всички предявени претенции, претенцията била посочена като ликвидирана чрез произнасяне с отказ на 16.01.2018г., както и с възлагателно писмо от същата дата, но такива не били налични сред представените по тази преписка документи.

Проверяващата установила също така, че с писмо от 10.01.2018г. [фирма] е предявило пред санкционираното дружество регресна претенция, която последният завел под № [ЕГН]/30.01.2018г., но в справката същата била посочена, че е заведена на 02.02.2018г. Проверяващата установила, че претенцията била изплатена с преводно нареждане от 31.05.2018г., но в представената справка било посочено, че по претенцията е налице произнасяне с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 15.02.2018г., какъвто не бил налице.

На 16.01.2018г. [фирма] било предявило пред ЗД [фирма] регресна претенция, която последният завел под № [ЕГН]/30.01.2018г., но в справката същата била посочена, че е заведена на 02.02.2018г. Проверяващата установила, че претенцията била изплатена с преводно нареждане от 31.05.2018г., но в представената справка било посочено, че по претенцията е налице произнасяне с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 02.03.2018г., както и с възлагателно писмо от 02.02.2018г., каквито не били налице. Проверяващите заключили, че по регресната претенция обезщетението може да бъде осъществено единствено чрез плащане, но не и чрез възлагателно писмо.

С молба от 05.02.2018г. пред застрахователя била предявена претенция за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди на основание сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по полица № BG/02/117000273249, по която с писмо от 08.02.2018г. били изискани допълнителни доказателства за установяването ѝ по основание и размер, в което касаторът посочил, че до представянето им застрахователят не е в риска и няма основание да изплати застрахователно обезщетение. По случая било образувано гражданско дело, но в представената пред КФН справка било посочено, че претенцията била ликвидирана в срок чрез произнасяне с отказ на 09.02.2018г.

На 06.02.2018г. пред застрахователя била предявена претенция по застраховка „Автокаска“, която била заведена под № [ЕГН], по която касаторът се бил произнесъл с възлагателно писмо от 06.03.2018г., което не бил подписано нито от застрахования, нито от застрахователя, но в справката била посочена като ликвидирана в срок чрез произнасяне с отказ на 08.02.2018г., какъвто не бил сред приложените по преписката документи.

На 20.02.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която се произнесъл с възлагателно писмо от 02.03.2018г., неподписано от застрахования и застрахователя, но сред документите представени на КФН, бил представен приемо-предавателен протокол, удостоверяващ предаването на ремонтирания автомобил на 15.03.2018г. В справката било посочено, че по претенцията има произнасяне с отказ на 26.02.2018г., както и с възлагателно писмо от 26.02.2018г., каквито не били налице сред представените документи.

На 06.03.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по

която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 15.03.2018г., но в справката било посочено, че отказът е бил постановен на 15.03.2018г., както и че преди тази дата – на 07.03.2018г. е било издадено възлагателно писмо, каквото не е било представено.

На 08.03.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която на 19.04.2018г. издал възлагателно писмо за отстраняване на щетите в автосервиз, а в последствие с приемо-предавателен протокол от 03.05.2018г. автомобилът бил върнат ремонтиран на застрахования без забележки във връзка с извършеният ремонт. Независимо от това на 08.05.2018г. било издадено последващо възлагателно писмо, като с доклад от 07.06.2018г. било определено обезщетение в размер на 509.04 лева, което да се изплати на автосервиза, и последното било изплатено на 21.09.2018г. В представената справка касаторът посочил, че по претенцията е постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 09.03.2018г., какъвто не бил налице сред представените документи.

На 07.03.2018г. пред касатора била заявена претенция по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, която била заведена с № [ЕГН], по която на 21.03.2018г. бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, но в справката било посочено, че отказът бил постановен на 22.05.2018г.

На 04.05.2018г. жалбоподателят завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която се произнесъл с възлагателно писмо от 06.08.2018г., неподписано от застрахования и застрахователя, но сред документите представени на КФН, бил представен приемо-предавателен протокол, удостоверяващ предаването на ремонтирания автомобил на 10.08.2018г. В справката било посочено, че по претенцията има произнасяне с отказ на 09.05.2018г., който не бил налице сред представените документи.

На 03.05.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Злополука на учащи и педагози“, по която на 09.05.2018г. се произнесъл с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, но в справката не било посочено произнасяне по претенцията.

На 19.03.2018г. касаторът бил завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която с доклад от 20.04.2018г. било определено обезщетение в размер на 348.16 лева, изплатено на 03.05.2018г., но в справката по отношение на тази претенция било посочено, че същата е ликвидирана с отказ, постановен на 23.03.2018г., както и с възлагателно писмо от същата дата, каквито не били налице сред представените на КФН документи.

На 20.03.2018г. касаторът бил завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която с доклад от 30.04.2018г. било определено обезщетение в размер на 418.91 лева, изплатено на същата дата, но в справката по отношение на тази претенция било посочено, че е ликвидирана с отказ, постановен на 21.03.2018г., както и с възлагателно писмо от същата дата, каквито не били налице сред представените на КФН документи.

На 08.06.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокаска“, по която касаторът се произнесъл с възлагателно писмо от 25.06.2018г., неподписано от застрахования и застрахователя, като не бил представен приемо-предавателен протокол, удостоверяващ предаването на ремонтирания автомобил. С доклад от 11.07.2018г. било определено обезщетение в размер на 380.88 лева, в полза на сервиза, изплатено на 03.08.2018г. В представената в КФН справка по отношение на тази

претенция било посочено, че по същата било изплатено обезщетение в размер на 53.39 лева на 29.06.2018г., за което не били представени доказателства.

На 15.05.2018г. касаторът завел претенция с № [ЕГН] по застраховка „Автокасско“, по която се произнесъл на 27.06.2018г. с отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, но в справката нямало отбелязано произнасяне.

Във връзка с представена в КФН от касатора справка с вх. № РГ-10-4-122/26.11.2018г., съдържаща 916 броя отказани застрахователни претенции на стойност 44 299 357.10 лева, за периода от началото на м. юли 2018г. до края на м. септември 2018г., проверяващите изисквали да представи в КФН заверено копие от цялата документация по 16 броя застрахователни претенции. Необходимата за проверката документация била представена от застрахователя на 06.12.2018г., при проверка на която се установило, че:

На 26.06.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която на 17.07.2018г. бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение, като на 23.08.2018г. заявителят подал искане за преразглеждане на постановения отказ, който застрахователя потвърдил на 20.09.2018г. В представената справка относно претенцията било посочено, че същата е отказана на 20.09.2018г., а не на 17.07.2018г.

На 30.05.2018г. била заведена претенция № 13962727000112 по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която не било налице произнасяне, но в справката било посочено, че е бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 04.09.2018г.

На 23.05.2018г. била заведена претенция № 13964444000016 по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която не било налице произнасяне. Независимо от това бил съставен и представен пред КФН ликвидационен акт, с който било определено обезщетение в размер на 507.62 лева, а в справката било посочено, че по тази претенция бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение.

На 02.07.2018г. била заведена претенция № 13960201001243 по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която не било налице произнасяне, но в справката било посочено, че по тази претенция бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 16.07.2018г.

На 12.03.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 21.03.2018г., но в справката по отношение на преписката на ред 631 и ред 684, било посочено, е имало постановен отказ съответно на 12.08.2018г. и на 21.08.2018г.

На 06.02.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 27.02.2018г., като на 14.05.2018г. застрахованият възразил срещу отказа, който бил потвърден на 30.05.2018г. В представената пред КФН справка по отношение на претенцията било посочено, че по същата е постановен отказ на 30.08.2018г.

На 09.03.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 27.03.2018г., но в справката било посочено че отказът е постановен на 27.08.2018г.

На 22.08.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 13.04.2018г., но в справката било посочено че отказът е постановен на 13.08.2018г.

На 22.01.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 18.04.2018г., но в справката било посочено че отказът е постановен на 18.08.2018г.

На 22.05.2018г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 07.06.2018г., но в справката било посочено че отказът е постановен на 07.08.2018г.

На 05.09.2017г. била заведена претенция № [ЕГН] по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по която бил постановен отказ за изплащане на застрахователно обезщетение на 30.04.2018г., но в справката било посочено че отказът е постановен на 30.08.2018г.

При тези обстоятелства и с оглед установеното по време на проверката, на 22.01.2019г., срещу застрахователното дружество бил съставен акт за установяване на административно нарушение № Р-06-54/22.01.2019г., като по отношение на представената на 02.10.2018г. справка от представляващия дружеството за предявени през периода от 01.01.2018г. до 30.06.2018г. претенции, било прието, че на 02.10.2018г. касаторът е предоставил невярна информация в същата, която не кореспондирала с представената такава на хартиен носител - заверени копия на застрахователни претенции и документацията по тях, което е квалифицирано като нарушение по чл.641, ал.3, вр. ал.1 КЗ, а по отношение на представената на 26.11.2018г. справка за отказани застрахователни претенции е прието, че са налице две претенции, които в справката са посочени като отказани, но в представените на хартиен носител документи липсва произнасяне по тях, а по 10 претенции са посочени различни дати на постановените по тях откази, от тези на които застрахователят се е произнесъл реално, и същата съдържа невярна информация, което е квалифицирано отново като нарушение по чл.641, ал.3, вр. ал.1 КЗ, извършено на 26.11.2018г. в [населено място]. Въз основа на съставения АУАН било издадено процесното НП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка решаващият съд обосновал извод за законосъобразност на НП като издадено при отсъствие на допуснати процесуални нарушения и правилно приложение на материалния закон.

Решението е правилно.

Разпоредбите на Част шеста, Глава петдесет и четвърта на КЗ регламентират правомощията на КФН, в качеството на контролен орган, във връзка с осъществяването на застрахователния надзор. Съгласно чл.579, ал.1 КЗ при осъществяването на текущия надзор се прилагат чл.18 и 19 от Закона за Комисията за финансов надзор, предвиждащи, че при осъществяване на надзорната дейност длъжностните лица от комисията имат право да изискват писмени обяснения, документи, включително и заверени копия от документи, данни, сведения и други носители на информация от поднадзорните лица.

Чл.641, ал.1 КЗ предвижда, че член на управителен или контролен орган на застраховател, презастраховател или застрахователен посредник, застрахователен холдинг, застрахователен холдинг със смесена дейност или друго лице, което го управлява или представлява, което предостави или допусне да бъде предоставена невярна информация във връзка с осъществяването на застрахователния надзор, се наказва с глоба от 10 000 до 50 000 лв., ако деянието не съставлява престъпление. За това нарушение, според ал.3 на с.р., на застрахователя се налага имуществена санкция в размер от 20 000 до 100 000 лв.

В конкретния случай от представените справки и документи към тях, във връзка с извършената на дружеството касатор проверка, безспорно се установяват противоречията, констатирани от проверяващите от КФН и подробно описани в АУАН и НП, съответно осъществяване от обективна страна на вмененото на касатора нарушение. Този извод опровергава директно наведените в касационната жалба доводи за налагане на наказание за нарушение, което не е извършено от дружеството. Санкцията за всяко от нарушенията е наложена в минималния, предвиден в закона размер, с оглед което не се явява прекомерна.

Споделят се изводите на решаващия съд, че към процесните нарушения е неприложима разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Същата постановява, че за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Тъй като в ЗАНН липсва легална дефиниция на понятието „маловажен случай“, на основание препращащата разпоредба на чл.11 ЗАНН следва да се приложи дефиницията на понятието "Маловажен случай", дадена в чл.93, т.9 НК. Съгласно нея това е този случай, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

В настоящия случай нарушението по чл.641, ал.3 вр. ал.1 КЗ е формално и не изисква от обективна страна настъпването на вредни последици. Съответно при преценка за приложимост към нарушението на разпоредбата на чл.28 ЗАНН този елемент бива изключен. Фактите по делото не сочат наличието на смекчаващи обстоятелства, характеризиращи го с по-ниска степен на обществена опасност на деянието в сравнение с обичайните от този вид. Предвид това и маловажността следва да бъде изключена.

По изложените съображения, поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото на ответника, на основание чл.63, ал.5 вр. ал.3 ЗАНН, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева, определен на основание чл.27е НЗПП, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен

състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 164980/30.07.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав по НАХД № 11131/2019г.

ОСЪЖДА ЗД [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща разноси по производството. РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.